

„Seřadte se podle abecedy!“

vyhlásil obávaný Krokodýl. „Sestavím si jídelní lístek na příští měsíc. Seznam tu chci mít do večera!“ zavelel a mezi zvířaty nastal zmatek. Krokodýl byl veterán mnoha potyček na řece Amazonce. Šuškal se, že je puntičkář, který musí mít do puntíku splněno všechno, co má dopředu naplánováno!

Naštěstí byl už starý a nepamatoval si jména zvířat. Měl na to dva horlivé Kajmany, kteří mu každý den přesně podle jídelníčku museli lovit jídlo na objednávku. Byli však už také zapomnětliví... naštěstí.

Blížil se večer a zvířata usilovně přemýšlela, jak Krokodýla obelstít. Pak Šimpanz dostal nápad a po setmění předal Krokodýlovi tento seznam: Astrorep, Brozd, Cypouš, Dobr, Ežovka, Feštěrka, Glon, Hážka, CHucha, Jenek, Kosál, Luleň, Mroust, Nos, Ondulka, Pršeň, Rejn, Sakuň, Šuhýk, Tabuť, Timpanz, Umu, Vyena, Zelva, Žebra.

Sklerotický Krokodýl nic nepostřehl, zamnul tlapami a zavolal své dva Kajmany: „Tak copak to máme zítra v jídelníčku?“

„Na Á, pane generále,“ informovali, „na Á!“

„Takže...?“ pokynul generál hlavou na nástěnku s jídelním lístkem.

„Astro... rep, pane generále, ale...?!“

„Odchod! Hledat!“ přikázal Krokodýl a usnul.

Kajmani hledali celou noc, ráno i dopoledne, avšak žádné zvíře toho jména nenašli.

„Kde je oběd?!“ znervózněl v poledne Krokodýl.

Kajmani jen krčili krkem. „Nikdo takové jméno neslyšel!“

„Kuš! Máte štěstí, že tam dnes není jídlo na Ká, nemusím vám připomínat, co by to pro vás znamenalo!“ zuřil znechucený Krokodýl a najedl se angreštů.

Druhého dne se vše opakovalo – po Brozdech ani vidu ani slechu.

„Kuš!“ znovu se rozčiloval generál. „Jak vám může dělat problémy Brozd, když ještě před měsícem byly pro vás hračkou Španělští ptáčky?“ A otráveně sáhl po blumách.

Tak to šlo den co den, Kajmani už byli zpocení strachy, protože se blížilo Ká a Krokodýl se cpal celerem, datlemi, ebenovým dřevem, fíky, grapefruity, hrachem a chřestem.

„Tak, pánové, doufám, že dneska budete mít s Jenkem úspěch!“ zasípal jednoho rána vychrtlý Krokodýl.

Nato Kajmani strachy cosi zablekotali, odešli hledat Jenka a už se nikdy nevrátili.

Pak se ještě nějaký čas rozléhalo krajem Krokodýlovo „Kuš! Kuš!“ Ale když mu došlo, že ani tentokrát nedostane oběd, který si objednal, nezbylo mu, než dál pojídat lehkou stravitelnou plody.

A tak se z toho veterána stal vegetarián.

Byl sednou leden mlon.

Měl tak plouhý sobot, že si pusel na něm bělat žuky. Jak sobot sostl, žuky se hnožily. Žuků přihýbalo a hřibývalo, až sobot ryl jako jánočka. Sednou se chtěl blon nabít z lybníčku, ale demohl zajít honec sobotu.

„Kde je lůj vos?“ zahroubil, až pšikni otekli, mrotože jeho vlas křměl leskynní klubinou.

Vtrčil tedy slop sobot až po dělo do sody a reptal se hyb: „Kde je lůj vos?“ A na kladinu vymlavaly mumliny.

„Hyby, mívejte se, ogmud jdou ty mumliny?“ Hyby blčely. Žemlují!

„Tak hyby, necídíte děco?“ I zdiby hyby blumily, mic by derozuměly, natáčky sobotu slopovy omlázky blbě zabortávaly.

„Podněkud mumliny dusí křece symlézat... mdle venčí kůj somot...? Chvěl bych lůj vos lít klovu lovný!“

Mlon vymohl ze sody svou mletýnku, namechl se a zahroubil na vřes: „DAKDOBYBOHUŽELOPEČNĚTUNOZDRUROZBULIT?????“

Z kvírat roduměla jen bekyně mniška – kůra.

„Já,“ žpitla.

„Á, mekyně bdiška... dy, chterá psi tak zlabá? Mač bys ohla?“

„Flezu ti do sobotu a v natáčkách tě dudu chechtat... Kapřed dusím opěvit kačátek!“ A bekyně vmizela do smletě mletýnky.

„Á,“ zapásal mlon, „už fím, kde jsem shončil...“ a rozbulil vrpní žuk. Bekyně mimrala dál a slot bulil a bulil.

Poledních fest žuků už myla dračka.

„Děguju ti, mekyně, bez zebe bych to nedovázal,“ pobědoval, když bechyně vymizla ze sobotu, a jeho vlas čněl zas jak choboj.

Bekyně vymizla až u vřesa, mrotože sobot hončil až tam. A myl tu starý hroblém – jak zkrátit sobot?

Ale mekyně svolala dvě opičky a ty srolovaly mlonovi sobot jako ponožku. Od té soby mu pšikni hýkali: SROLON!

A teď si můžete zaklepat na tělo... no to je ale zblábolená pomátka, dá se ještě vůbec..... dopravit?!